

prima instanță: L.Trocin

instanța de apel: Al. Gheorghieș, N. Chircu, I. Talpa

Î N C H E I E R E

25 septembrie 2014

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul
Judecătorii

Mihai Poalelungi
Ion Druță, Nicolae Clima

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Vasile Misiuc,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de către Vasile Misiuc împotriva Casei Naționale de Asigurări Sociale cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 20 martie 2014, prin care a fost respins apelul declarat de către Vasile Misiuc și menținută hotărârea Judecătoriei Fălești din 13 septembrie 2013, prin care acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată,

c o n s t a ț ă :

La 30 august 2012 ,Vasile Misiuc s-a adresat cu o cerere de chemare în judecată împotriva Casei Naționale de Asigurări Sociale cu privire la contestarea actului administrativ

În motivarea acțiunii a invocat reclamantul că din 08 iulie 1980 și până la 09 ianuarie 1996 a activat în diferite funcții care cad sub incidența Legii nr.443 din 04 aprilie 1995 privind serviciul public.

Menționează reclamantul că prevederile Legii nr. 1263 din 17 iulie 1997 despre regulamentul de conferire a gradelor de calificare a funcționarilor publici au intrat în vigoare la data de 25 septembrie 1997. Conform art.3 al acestei Legi, funcționarul care și-a încetat activitatea în serviciul public în modul stabilit de legislația muncii, precum și temeiurile prevăzute la r.28 alin.1) lit.g) h) și i) din Legea serviciului public nr. 443 XII din 04 mai 1995, după intrarea în vigoare a acesteia, au dreptul să solicite autorităților publice în care a lucrat sau succesorului acesteia, conferirea gradului de calificare în rangul funcției deținute anterior, iar această autoritate are obligația să-i confere grad de calificare conform rangului funcției deținute anterior, dar nu mai înalt de gradul de calificare inferior de rangul respectiv.

Invocă reclamantul că nu a cunoscut prevederile acestei legi, iar când s-a adresat Ministerului Agriculturii și Industriei Alimentare al RM, în luna decembrie 2008, pentru a-i conferi gradul de calificare, era deja prea târziu, deoarece i s-a

comunicat că Comisia privind conferirea gradului de calificare a funcționarilor publici era deja desființată. Cu toate acestea, faptul că nu i-a fost conferit grad de calificare nu schimbă esența statutului de funcționar public, în calitate de care a activat în această perioadă.

Mai indică reclamantul că mulți funcționari care au lucrat cu el cot la cot, în funcții respective sau asemănătoare, s-au pensionat ca funcționari publici. Consideră reclamantul că motivele invocate de către pârât în hotărârea atacată sunt neîntemeiate și ilegale.

Cere Vasile Misiuc, anularea hotărârii CNAS din 27 iulie 2012, prin care s-a refuzat includerea ca vechime de muncă în serviciul public perioada activității sale ca funcționar public din 08 iulie 1980 și până la 09 ianuarie 1996 și de a-i stabili pensia ca funcționar public;

obligarea CNAS să includă în stagiul de cotizare necesar obținerii dreptului său la pensie pentru limita de vîrstă ca funcționar public perioada de activitate în Sovietul Colhozului din RSSM, Colhojivprom - specialist în domeniul achiziționării și distribuției producției zootehnice din 08 august 1980 - 01 februarie 1986; Gasagroprom din RSSM - specialist coordonator în Direcția Principală de producere și prelucrare a producției alimentare perioada 01 februarie 1986-31 august 1989; RGSO Moldinprom ca specialist principal al secției achizițiilor și livrărilor producțiilor animaliere în perioada de 01 septembrie 1989 - 17 septembrie 1990; Ministerul Agriculturii și Industriei Alimentare ca specialist coordonator al Direcției Principale de Dezvoltare al Complexului Zootehnic pe perioada 17 septembrie 1990 - 05 decembrie 1990; în aceeași Direcție ca specialist principal pe perioada 23 ianuarie 1991 - 09 ianuarie 1996;

încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea Curții de Apel Chișinău din 27 noiembrie 2012, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 29 mai 2013, recursul declarat de către Vasile Misiuc, a fost admis și restituită pricina spre rejudecare după competență la judecătoria Fălești.

Prin hotărârea judecătoreiei Fălești din 13 septembrie 2013, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin hotărârea suplimentară a judecătoreiei Fălești din 22 octombrie 2013, s-au respins ca neîntemeiate cerințele reclamantului privind încasarea cheltuielilor de judecată și cerința privind obligarea CNAS de a include în stagiul de cotizare necesar obținerii dreptului său la pensie pentru limita de vîrstă ca funcționar public perioada de activitate a sa în Sovietul Colhozurilor din RSSM, Colhojivprom - specialist în domeniul achiziționării și distribuției producției zootehnice din 08 august 1980- 01 februarie 1986; Gasagroprom din RSSM- specialist coordonator în Direcția Principală de producere și prelucrare a producției alimentare perioada de 01 februarie 1986-31 august 1989; RGSO Moldinprom ca specialist principal al secției achizițiilor și livrărilor producțiilor animaliere în perioada de 01 septembrie 1989-17 septembrie 1990; Ministerul Agriculturii și Industriei Alimentare ca specialist coordonator al Direcției Principale de Dezvoltare al Complexului Zootehnic pe perioada 17 septembrie 1990-05 decembrie 1990; în aceeași Direcția ca specialist principal pe perioada 23 ianuarie 1991-09 ianuarie 1996.

La 09 octombrie 2013, Vasile Misiuc a depus cerere de apel împotriva hotărârii instanței de fond din 13 septembrie 2013.

La 11 octombrie 2013, Vasile Misiuc a mai depus o cerere de apel împotriva hotărârii instanței de fond, solicitând admiterea apelului înaintat, casarea integrală a hotărârii judecătoreiei Fălești din 13 septembrie 2013, cu emiterea unei noi hotărâri prin care să fie admisă integral cererea de chemare în judecată.

La 22 ianuarie 2014, Vasile Misiuc a depus cerere de apel motivată împotriva hotărârii nominalizate.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 20 martie 2014, s-a respins apelul declarat de Vasile Misiuc și s-a menținut hotărârea primei instanțe.

La 20 mai 2014, Vasile Misiuc a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe, solicitând admiterea cererii de recurs, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care să fie admisă acțiunea integral.

În motivarea recursului, recurentul a invocat că decizia instanței de apel este ilegală și neîntemeiată, instanțele ierarhic inferioare încălcând și aplicând eronat normele de drept material.

Indică recurentul că instanțele nu au aplicat legea care trebuia să fie aplicată; au aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată; au interpretat în mod eronat legea.

Astfel, menționează recurentul că Legea serviciului public nr.443-XIII din 04.05.1995 și nomenclatorul autorității publice locale, valabile pentru funcționarii care au activat pînă la punerea în vigoare a Legii nr.1263 din 17.07.1997, au fost aplicate greșit de către Curtea de apel Bălți, deoarece activitatea recurentului cade sub incidența anume a Legii serviciului public nr.443-XIII din 04.05.1995(capit.2).

Susține recurentul că Curtea de Apel Bălți nu a luat în considerație faptul că din 08.07.1980 și pînă la 09.01.1996, a activat în diferite funcții publice.

În context, indică recurentul că din funcție de funcționar public a demisionat la 09.01.1996, dată la care nu era elaborat mecanismul de atribuire a gradelor de calificare a funcționarilor publici. Abia la 25.09.1997 au intrat în vigoare prevederile Legii nr.1263 din 17.07.1997 prin care s-a aprobat Regulamentul de conferire a gradelor de calificare funcționarilor publici. Prin urmare, regulamentul de conferire a gradelor de calificare funcționarilor publici nu era în vigoare, iar legile adoptate ulterior demisionării recurentului din serviciu în calitate de funcționar public nu pot avea caracter retroactiv.

Examinînd temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

Potrivit art. 440 CPC, procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în temeiurile prevăzute în art. 433 CPC.

În conformitate cu art.433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

În conformitate cu art.432 alin.(1), (2), (3) și (4) CPC, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială

sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Astfel, analizând argumentele recursului prin prisma existenței temeiurilor de declarare a recursului, Colegiul constată că acestea nu se încadrează în limitele stabilite de norma precitată, atât instanța de apel cât și prima instanță aplicând corect normele de drept material.

Colegiul consideră că argumentele invocate în cererea de recurs sunt declarative și irelevante, motiv pentru care acestea nu pot fi reținute de către instanța de recurs întru admiterea cererii și casarea hotărâri instanței de apel.

Mai mult, Colegiul învederează că dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației, în viziunea recurentului, fără a indica vreun temei prevăzut de art.432 alin.(2), (3) și (4) CPC, face ca acesta să fie respins de către instanța de recurs din considerentul că motivele indicate în dezacord nu se încadrează în prevederile normei precitate și nu constituie temei de casare a deciziei, recursul exercitat avînd caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificîndu-se numai legalitatea deciziei dar nu și temeinicia în fapt.

În aceeași ordine de idei, Colegiul precizează că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII CPC, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții

Supreme de Justiție, la caz, menționează și jurisprudența CEDO, conform cărei recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purceii contra Irlandei, 16 aprilie 1991), însă motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanțele ierarhic inferioare s-au pronunțat în mod corespunzător.

Din considerentele enumerate și avînd în vedere faptul că, argumentele recursului nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin.(2), (3) și (4) din CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Vasile Misiuc ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, 432, art.433 lit. a) CPC, art.440 CPC completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune

Recursul declarat de către Vasile Misiuc se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele ședinței,
judecătorul
Judecătorii

Mihai Poalelungi

Ion Druță

Nicolae Clima